

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

17. ČERVNA 2018

Z obsahu:

Břimování - pečef Ducha
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 30. května 2018
- strana 2 -

Blahoslavený Jan Gavan
Libor Rösner
- strana 4 -

**Matka duchovních
povolání**
P. Paul H. Schmidt
- strana 6 -

**Matka sv. Dona Boska -
vzor matek v každé době**
Výběr z knihy
„Maminka Markéta“
- strana 8 -

**Modlitba za drahocenný
dar četných a svatých
duchovních povolání**
Sv. Jan Pavel II.
- strana 9 -

**Vyšší riziko
kardiovaskulárních
onemocnění
u dětí počatých po
asistované reprodukci**
- strana 10 -

**Vítej, věrný služebník,
opět mezi svými (4)**
PhDr. St. Vejvar, Ph.D.
- strana 11 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (11)**
- strana 13 -

*„Naše matka nám připomínala, že tam ve svatostánku
se skrývá někdo, kdo nás miluje více, než to umí ona.“ (str. 6)*

William Etty (1787-1849): Louisa Elizabeth Rollsová, matka Vaughanová

Biřmování – pečeť Ducha (Gal 5,22-23)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 30. května 2018
na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Rád bych dnes pokračoval v tématu biřmování objasněním „vnitřní souvislosti této svátosti s celým zasvěcením do křesťanství“ (*Sacro-sanctum Concilium*, 71).

Před přijetím tohoto duchovního pomazání, které potvrzuje a posiluje milost křtu, jsou biřmovanci povoláni obnovit sliby, které kdysi učinili jejich rodiče a kmotři. Nyní oni sami vyznávají víru církve a jsou připraveni odpovědět „věřím“ na otázky, které jim položí biskup, a zvláště

věřit „v Ducha Svatého, který je dárce života a je jim skrze svátost biřmování zvláštním způsobem udělen jako apoštolům v den Letnic“ (*Obřad biřmování*, 26).

Poněvadž obdržení Ducha Svatého vyžaduje srdce usebraná v modlitbě (srov. Sk 1,14), vztáhne po společném ztišení biskup ruce nad biřmovance a prosí Boha, aby jim udělil svého Svatého Ducha Utěšitele. Je pouze jeden Duch (srov. 1 Kor 12,4), ale sestoupením na nás přináší s sebou dary moudrosti, rozumu, rady, síly, poznání, lásky a bázně (srov.

Obřad biřmování, č. 28-29). Podle proroka Izaiáše (11,2) těchto sedm ctností Ducha sestoupilo na Mesiáše, aby naplnoval svoje poslání. Také svatý Pavel vyjmenovává ovoce Ducha, jímž je „lásky, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost“ (Gal 5,22-23). Jediný Duch rozdává rozmanité dary, které obohacují jedinou církev; je Autorem různosti, ale současně Stvořitelem jednoty. Duch tak uděluje dary, které se liší, ale zároveň tvoří harmonii, tzn. jednotu

Pokračování na str. 5

Vměsíci červnu býváme obvykle přímými účastníky jáhenských a kněžských svěcení nebo jsme aspoň duchovně se svěcenci spojeni. Až potud je to v pořádku a je to tak dobře. Žel, rok od roku platí stále více: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo.“ A v naší zemi přibývají i místa, kde i ta žeň se jaksi vytratila... Není to tak všude a situace není zcela beznadějná, avšak je zřejmé, že je třeba úpěnlivě prosit Boha o milost duchovních povolání. A je také potřebné chápat i v rodinách, že semeno duchovního povolání nejlépe vzklíčí tam, kde má v rodičích živnou půdu: rodiče, kteří intenzivně a do hloubky předávají pevné učení katolické víry a vedou své děti k obětavé službě Bohu i lidem, jsou těmi nejlepšími rozséváči duchovního povolání v duších svých dětí. Svědčí o tom i následující stránky Světa.

Dva velké vzory křesťanských matek hodné následování nalezneme v 19. století. Pro někoho doba již dávná, ale i kdyby, nepochybně i to byla doba zmítaná společenskými nepokoji a rozvojem falešných ideologií namířených proti výsostnému postavení Boha v řádu stvoření. Znovu přibližujeme vzácnou osobnost maminky velkého italského světce Dona Boska. (str. 8-9) Mimo jiné si můžeme všimnout dvou postojů této vpravdě křesťanské matky. Nejprve: Pozorovala chování svých synů a prosila Boha, aby jí

Editorial

dal poznat, k čemu jsou povoláni. To není nic zvláštního, řekneme. Ale dělají to tak dnešní matky? Možná nemají pro to dostatek času. Kdo jiný však může svým dětem nejlépe pomoci a poradit, když se budou rozhodovat pro své celoživotní povolání? A kdo jiný může děti nejsprávněji směřovat k tomu, k čemu jim Bůh dal do vínku schopnosti – chceme-li, charisma – když ne ten, kdo s dětmi tráví každý den jejich života? Jestli je třeba si na něco jako rodič udělat čas, pak je toto jedna z věcí nejdůležitějších... A pak je zde druhý postoj: hluboké pochopení podstaty mše svaté a kněžského poslání. Jestliže matka Markéta říká Donu Boskovi, že sloužením mše svaté je blíže Ježíši a zároveň to znamená začít trpět, co jiného tím vyjadřuje než to, že kněz je „alter Christus“ – druhý Kristus? Ano, kněz tím, že se zcela odevzdává do služby Ježíši, přibíjí svůj život na Ježíšův kříž a trpí spolu s Ním, pláče nad zatvrzelými hříšníky, v potu tváře a ve ztrýzněné duši je smutný nad každým člověkem, který nedojde spásy. Aspoň by to tak mělo být... Žel, oč smutnější je pak vidět farnosti s krásnými, vznešenou historií opředenými kostely, které zejí prázdnotou, ba už se dnes v nich ani neslouží mše svatá. Jaké to

trýznivé zakoušení reality! Prosme Pána žně nejen za hojnost dělníků, ale i za tu vinici, na které mají pracovat!

Podobně smýšlející křesťanskou matkou je pro nás neznámá Louisa Elizabeth Vaughanová, z jejichž 13 dětí se 11 vydalo cestou duchovního povolání. (str. 6-7) Za všechny komentáře nechám raději promluvit jejího syna Bernharda, jezuitu: „Naše matka nám připomínala, že tam ve svatostánku se skrývá někdo, kdo nás miluje více, než to umí ona.“ Zde byl položen základ budoucích duchovních povolání...

Jak povzbuzující jsou nejen příklady těchto žen a jejich dětí, ale i dalších dvou svatých lidí, i když ještě nedošli svatořečení – bl. Jana Gavana (str. 4-5) a kardinála Josefa Berana (str. 11-12)! Zvláště na Beranově osudu vidíme, jak důležitá je slovo kněží, kteří trpí spolu s Kristem, pro lidi jejich doby: byl to on a jeho spolubratři kněží, kdo připomínali lidem, že za osvobození vděčí Bohu, který zvláštním způsobem řídí činy lidí. V kontextu toho je pak navýsost zřejmé, že bez kněží, řeholníků a řeholnic a bez těch, kdo budou zakládat semena jejich povolání, se lidstvo neobejde. Nebudou-li svatí kněží, nebudou svátosti, nebude církev, nepřežije tento svět, bude konec – a to je vpravdě biblické. Prosme tedy, a bude nám dáno. Mějme i v tomto pevnou víru!

Daniel Dehner

Při pohledu na vlastní nezdarý i na neutěšený stav církevních poměrů se občas těžko ubráníš malomyslnosti, skleslosti a netrpělivosti. Rmoutíš se, že se Boží věci nedaří tak dobře a ona neroste tak rychle, jak by sis představoval. Chceš-li odkrýt pravou příčinu takového nepokoje, neměl bys dnes chybět v Mistrově škole. Připravil ti lekci o tom, co ti schází: o důvěře v Boží prozíravou a láskyplnou moudrost.

Výstižný obraz pro své podobenství nachází Pán v přírodě, která právě prožívá období, kdy v naději čekáme, až vzroste a přinese vytoužený užitek to, co jsme na našich polích a zahradách zaselí. Ježíš má rád tuto přírodu, i ona patří k tomu, co *bylo stvořeno skrze Něj*. Ví velmi dobře, kolik moudrosti a důmyslu je uloženo i ve stvořeních obdařených nejnižším stupněm života.

I v nepatrném semenu je skryta síla, která pozvolna, ale systematicky pracuje a koná přímo divy. Ty můžeš jen připravit půdu a vložit do ní semeno. Zvaž dobře, jak nepatrný je ve skutečnosti tvůj podíl ve srovnání s úžasným výkonem zasazeného semínka. Člověk má sklon přeceňovat svůj vklad a snadno zapomíná, že to nejpodstatnější vykoná Bůh. Vložil do semen tajemný řád a sílu, která umožňuje obdivuhodně přijímat, přetvářet a stravovat sebe i přijaté živiny, vstupovat do prostředí a řídit vlastní výstavbu, vývin a růst až k zajištění existence další generace.

Ke svému zrání však potřebuje rostlina svůj čas. Kdo by chtěl sklízet plody již za týden, dočká se jedině zklamání. Tvoje občasná skleslost a rozmrzelost pochází ze stejného nedorozumění. Bůh, který se s takovým důmyslem postaral o pozemskou trávu, která roste, a člověk neví jak, stará se s mnohem větší láskou a péčí o božskou setbu. I ona má svůj čas, dozrává bezpečně podle božského řádu, který se často vymyká tvým představám. Můžeš se spolehnout, že dozraje v pravý čas. Není důvodu k malomyslnosti. I když hned nenacházíš ovoce tam, kde by se ti to líbilo, neznamená to, že vůbec nezraje. Starej se proto nikoliv o rychlý

růst, ale o dobrou přípravu půdy a ochranu Božích sazenic před škůdci.

Nemusi to být jediná setba, která klíčí v tobě a kolem tebe. Jsou tu jiná, podobně tajemná a silná semena. Všechno to, co lehkomyšlně vpuštíš do svého srdce neukázněnými smysly, také skrytě a nepozorovaně raší a bují v tvé duši do té míry, že to může nakonec zahltit

a potlačit nejen Boží pšenici, ale i tvou svobodu a důstojnost. Plevel a bodláčí rostou vždy rychleji než dobrá a užitečná setba.

Podobným zákonitostem podléhá i to, co ty rozséváš kolem sebe. Stejně může bujet každé i nenápadné semínko pohoršení, neuvážené slovo a špatný příklad. Připomínej si často svou odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem sebe. Dokonce i ta, která vůbec neznáš, můžeš ze svého mimoděk nejen obohacovat, ale také jim působit škodu, *ať už bdíš, nebo spíš*. Kde všude vzejde *pšenice nebo koukol* z tvé setby, poznáš podle pravdy až v čase *konečných žní*. Pečuj proto s opravdovou odpovědností a svědomitostí o to, abys rozséval jen to, co je dobré a co je od Boha, a jemu pak přenechej v plné důvěře starost o růst a zrání. On dobře ví, kdy bude doba žní, a postará se, aby jeho úroda dozrála v pravý čas.

Polož si do dlaně semínka či zrnka a pozoruj je. Vyznačují se úplnou prostotou, skromností a spíše nenápadností. Nechtějí vynikat, nijak na sebe nepoutají pozornost, a přece zaslouží tvůj obdiv a tvou úctu pro velký zázrak života, který Stvořitel uložil do jejich zdánlivě jednoduchosti a který čeká jen na setkání s příhodnými podmínkami, aby uskutečnil své zázračné probuzení.

Mysli na to, že i Boží símě je spíše nenápadné a neokázalé. To ať tě naučí věčnosti i za každý nepatrný a skromný záček dobrého. Živ svoji důvěru k Dárci života, který může z něho dát vyrůst tak velkým a úžasným dílům, že *ptáci budou hnízdit v jejich stínu*. Dějiny Cirkve ti o tom mohou poskytnout mnoho výmluvných příkladů. Dej proto Pánu k dispozici bezvýhradně vše, co jsi a co máš, a ty sám v pokoře ustup, aby zde mohla uskuteč-

Boží království

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Semeno vzchází a roste,
on ani neví jak.*

Liturgická čtení

1. čtení - Ez 17,22-24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře.

Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení - 2 Kor 5,6-10

Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu.

A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium - Mk 4,26-34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne

Dokončení na str. 7

nit své obdivuhodné tvůrčí divy jeho nevystihnutelná moudrost a dobrota. *On ponižuje stromy vysoké a povyšuje nízké.*

Bud' stále plný důvěry. Žiješ přece z víry.⁽¹⁾ Příčinu svých zklamání a smutků už nikdy nehledej u Něj, ale ve své vlastní bláhovosti. *Jeho činy jsou velkolepé, jeho záměry tak přehluboké! Jen tupec o tom neví a hlupák tomu nerozumí.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 2. čtení;

⁽²⁾ Ž 92,6-7.

Blahoslavený Jan Gavan

Pronásledování katolíků v Anglii neskončilo smrtí královny Alžběty († 1603). I v 17. století měli královští popravčí plné ruce práce a krev mučedníků pro víru tříšnila jejich katovské nástroje. Jedním z umučených byl i bl. Jan Gavan.

Narodil se v roce 1640 v Londýně v katolické rodině, která jinak pocházela z města Norrington Common v hrabství Wiltshire, ležícím v jihovýchodní Anglii. Vyznávání pravé víry bylo na Britských ostrovech spjato s nebezpečím přinejmenším finančních postihů či vězení a na vzdělání v katolickém duchu nebylo ani pomyslení. Jan se proto přeplavil do francouzského Saint-Omer, kde vstoupil do školy pro anglické studenty, založené v roce 1593 jezuitou P. Robertem Parsonsem. Ve studiích poté pokračoval ve valonském Lutychu a Římě – jako člen Tovaryšstva Ježíšova. V Saint-Omer totiž vstoupil do řádu, složil první sliby a přijal kněžské svěcení.

V roce 1670 se otec Jan vrátil do Anglie. Osm let působil v hrabství Staffordshire, kde mělo katolictví navzdory všemožným represím ze strany státní moci pořád ještě solidní pozici. Tamním katolíkům vysluhoval svaté svátosti, sloužil pro ně mše svaté. Samozřejmě tak nečinil veřejně, neboť nebylo radno hlásit se ke katolické víře. Vyzařovala z něj dohoda a vlídnost, však se mu též přezdívalo „Anděl“. A patrně i tím, jak působil navenek, obrátil celou řádku jinověrců na katolickou víru.

Často se katoličtí věřící scházeli v Boscobelu, kde měla sídlo rodina Giffordů. Jakožto katolíci, kteří i za cenu pokut a věznění odmítali docházet na anglické bohoslužby, zde měli vybudovanou tajnou místnost, v níž Giffordové ukrývali katolické duchovní. Tady také otec Jan po osmi letech kněžské služby složil roku 1678, v den Nanebevzetí Panny Marie, slavnou profesi čili slavné sliby.

V té době hořel spor o nástupnictví, jenž ovlivnil i život našeho světce. Karel II. Stuart byl bezdětný (tedy pokud jde o děti z manželského lože) a za normálních okolností jej měl na trůně vystřídat jeho bratr Jakub. Ten se však hlásil ke katolické církvi, což bylo pro většinu anglické nobility nepřijatelné. Takřka půldruhé století (s přestávkami) řízené averze vůči

všemu katolickému se do hlav vlivných osobností vepsalo natolik, že v parlamentu podali návrh zákona, jímž měl být Jakub z nástupnictví vyloučen. Jistěže tu hrála roli obava o majetky, osnovatelé vzpoury si uměli spočítat, že by král měl tendenci vracet církvi ukradený majetek. Shovívavý Karel měl v úmyslu i zrovnoprávnění katolictví s anglikánstvím a presbyteriánstvím, ale popudil tím proti sobě ještě více nespokojenců z řad svých protivníků a později musel ustoupit. A právě na základě této vyhocené situace se začaly psát mučednické kapitoly bl. Jana Gavana. Roli v nich hrály – jak jinak – nejnižší lidské pudy.

Někdejší anglický duchovní Titus Oates asi uvěřil zkazkám o bohatství, v němž se topí příslušníci Tovaryšstva Ježíšova, a usmyslel si, že se stane jedním z nich. Stejně jako Jan Gavan se ve 2. pol. 70. let vydal do Saint-Omer, odkud byl však velice záhy vypoklonkovan představeným semináře P. Thomasem Whitbreadem, jenž celkem snadno odhalil v tomto člověku špatný charakter a naprostou nezpůsobilost ke kněžství, či dokonce k přijetí do řádu. Zhrzený Oates přísahal pomstu. V létě roku 1678, tedy krátce po Gavanových slavných slibech, napsal udání, v němž jezuitu obvinil z osnování vzpoury proti koruně, z přípravy atentátu na krále a jeho nahrazení katolíkem Jakubem. Neměli zůstat jen u toho – plánovali prý s pomocí Francouzů a Holanďanů ovládnout Anglii a zavést v ní „přímusem“ (čili povinně) katolictví a k dovršení všeho hodlali prý jezuité dovršit komplot zapálením londýnské City.

Karel tomu nevěřil, stejně jako několik málo racionálně uvažujících mužů z čela státu. Záležitost se však dostala na veřej-

nost, která celé vymyšlené historice – rozhodně se tak dělo ne naposledy v dějinách –, velice ráda uvěřila. To se nadmíru hodilo parlamentu, který tak našel ideální zbraň nejen proti Jakubovi, ale i proti katolíkům. Přispěla k tomu i úkladná vražda smírčího soudce Godfreye neznámými vrahy či korespondence se zpovělníkem francouzského krále Ludvíka XIV., nalezená při domovní prohlídce tajemníka Jakuba II. Z obavy, aby i oni nebyli nařčeni z papežencství, museli podlehnout hlasu ulice i ti rozumní a deklarovat, že Oatesovým výmyslům věří. Po celé zemi se rozpoutala protikatolická hysterie. Hon na katolíky mohl zase naplno vypuknout.

P. Tomáš Whitbread, toho času provinciál Tovaryšstva v Anglii, byl zatčen 14 dní po Janových věčných slibech – biřici ho sebrali rovnou z lůžka, v němž ležel nemocný. Následovala další zatčení. Janu Gavanovi se podařilo ze Staffordshire v přestrojení uprchnout a ukrýt se v Londýně na jedné z ambasad. Měl být v dohledné době přepraven do bezpečí ve Francii, avšak jeho úkryt vyrazil za Jidášův groš zlosyn jménem Schibber. Dne 26. ledna 1679 byl otec Jan zatčen a uvržen do londýnského vězení Newgate. Sešel se zde se čtveřicí spolubratrů – Thomasem Whitbreadem, Johnem Fenwickem, Williamem Barrowem a Anthonyem Turnerem.

Stání proběhlo 13. června 1679. Do jeho čela byl ustanoven Lord nejvyšší soudce William Scroggs, nestranný asi jako náš nechvalně známý prokurátor Urválek. Už dávno před zahájením soudního řízení, tedy ještě před výslechem svědků, se netajil svým přesvědčením o pravdivosti nařčení obviněných. V osobě P. Jana Gavana však narazil na protivníka tvrdého jak křemen, který neochvějně hájil sebe i čtveřici svých spolubratrů. „Spokojený budu, jestliže se pro nás najde místo v nebi,“ odtušil, když ho Scroggs ujišťoval o tom, že rozsudek dopadne k jeho spokojenosti.

Měl však obtížnou pozici, nepodobnou té, v níž se u nás ocitali političtí vězni 50. let minulého století. Scroggs

pardonoval všechny svědky procesu (tedy i ty krivopřísežné) za přečiny, jichž se v minulosti dopustili, aby tak nemohlo být znevěrohodněno jejich svědectví poukazováním na jejich trestní rejstřík. P. Gavan též marně dokazoval, že hlavní svědek obžaloby Oates nemůže mít ani potuchy o tom, o čem bratři jezuité rozmlouvali na setkání v londýnském St. James's Palace, kde měli údajně zosnovat spiknutí, ježto byl v té době prokazatelně ve Francii v Saint-Omer. Scroggs na to přesně v duchu frašky, která se v soudní síni odehrávala, opáčil, že protestanští svědci jsou věrohodnější než katoličtí, neboť katolíci mohou obdržet odpuštění, svědčí-li u soudu navzdory složené přísaze falešně... „*Já, stejně jako všichni zde přítomní, věřím v Boha, nebe i peklo. V očekávání spásy a setkání s Pánem v nebi prohlašuji, že jsem nikdy pana Oatese před lednem, kdy jsem byl zatčen, neviděl,*“ pronesl slavnostně P. Jan a podpořen svědectvím 16 svědků doložil, že on sám na inkriminovaném místě nebyl přítomen. Pojmenoval též nespočet rozporů v Oatesově výpovědi a několikrát ho bezprostředně přistihl při protirečení

si, takže sám soudce Scroggs k Oatesovi prohodil, že má špatnou paměť. Stejně tak suverénně odhalil P. Jan lži ve výpovědích dalších svědků. Jeho řeč ještě po dvou a půl stoletích vedla jednoho historika k prohlášení, že P. Gavan byl jedním z nejskvělejších kněží své doby. „*Ujišťuji vás, Ctihodnosti, že jakkoli toužím stanout před Boží tváří, jsem ohledně připsovaných mi skutků nevinný. Necht' Bůh žehná králi i tomuto soudu...*“ zakončil svou řeč.

Vzdor očividnému zpochybnění svědectví zmatených výpovědí svědků soudce Scroggs v závěrečné řeči apeloval na porotu, aby vzala v úvahu, že vina obžalovaných byla nade vši pochybnost prokázána. Porotci se po krátké poradě vyslovili skutečně pro vinu pěti jezuitů, takže nazítří mohl Lord nejvyšší soudce vynést pravomocný rozsudek, jenž zněl: trest smrti za velezradu. Vykonán měl být částečným pověšením, následným vyrváním vnitřnosti a rozčtvrcením (slavně „*hanged, drawn and quartered*“).

Král Karel, ač byl přesvědčen o nevině odsouzených, žádnému z nich milost neudělil. Pouze přikázal ulehčit jejich utr-

pení příkazem, aby nebyli ze šibenice snímáni ještě živi a takto kucháni a čtvrceni. (Některé prameny však hovoří o tom, že kat si tuto „kratochvíli“ stejně dopřál.)

Dne 20. června 1679 došla pětice jezuitů do Tyburnu (dnes jedna ze čtvrtí Londýna), kde už se k nebi tyčily šibenice. Postupně pronesl každý veřejnou řeč na rozloučení, přičemž ujišťovali shromážděný dav zvědavců o své nevině, odpustili svým vrahům, sami požádali žijící o odpuštění a odevzdali svou duši Pánu. Odepřeli též projevit lítost s tím, že nemohou litovat něčeho, čeho se nedopustili. „*Nebudeme lhát, i kdybychom se kvůli tomu měli zachránit,*“ vykřikl John Fenwick do ztichlého davu, který během vystoupení nezlomených jezuitů postupně měnil své nazírání na ně a svým mlčením vyjadřoval účast na jejich osudu a sympatie k nim.

Po exekuci byla těla pěti popravených pohřbena u zdi kostela sv. Jiljí v polích (St. Giles's in the Fields) v londýnském Holbornu. Papež Pius XI. pěti kněží 15. prosince 1929 beatifikoval spolu s dalšími 131 anglickými a waleskými mučedníky.

Bířmování – pečeť Ducha - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

veškerého duchovního bohatství, které my křesťané máme.

Podle tradice dosvědčené apoštoly je Duch, který dovršuje milost křtu, udělován vzkládáním rukou (srov. Sk 8,15–17; 19,5–6; Žid 6,2). Aby bylo vylití Ducha pronikajícím ty, kteří Jej přijímají, vyjádřeno lépe, bylo k tomuto biblickému gestu záhy přidáno také pomazání vonným olejem, zvaným *křížmo* (V modlitbě při svěcení křížma se praví: „Proto tě, Bože, prosíme: posvět a požehnej + tento olej; a přispěj nám silou svého Svatého Ducha i mocí svého Krista. Vždyť podle něho se tento olej k pomazání tvých kněží, králů, proroků a mučedníků nazývá křížmem. [...] Posvět všechny, kdo budou tímto křížmem pomazáni, zahlad' jejich hříšnost a ty sám v nich přebývej, aby jejich čistý život vydával vůni libeznou.“ – *Svěcení olejů*, 22), které se dodnes užívá na Východě i na Západě (srov. *Katechismus katolické církve*, 1289).

Tento olej – křížmo – je terapeutická i kosmetická látka, která vsáknutím do tě-

la hojí rány a provoní údy. Pro tyto svoje vlastnosti byl přijat biblickou a liturgickou symbolikou jako výraz působení Ducha Svatého, který posvěcuje a proniká pokřtěného a zdobí jej charismaty. Svátost se uděluje pomazáním křížmem, které koná biskup na čele bířmovance, a pak vzkládáním rukou a pronesením slov: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého.“ (Formulace „dar Ducha Svatého“ se vyskytuje v Jan 20,22; Sk 2,38 a 10,45–47.) Duch Svatý

je dar, neviditelně darovaný dar, a křížmo jeho viditelnou pečeť.

Bířmovanec, který je vonným olejem poznamenán na čele křížem, přijímá nesmazatelný duchovní otisk, „charakter“, který jej dokonale připodobňuje Kristu a uděluje milost šířit mezi lidmi jeho „životodárnou vůni“ (2 Kor 2,15).

Vyslechněme svatého Ambrože, který adresuje bířmovancům toto pozvání: „Uvědom si, žeš dostal duchovní pečeť [...] a uchovej si to, cos dostal. Bůh Otec tě poznamenal svým znamením. Kristus Pán tě utvrdil a vložil do tvého srdce Ducha jako záruku.“ (*De mysteriis* 7,42; *KKC*, 1303) Duch je nezasloužený dar, který je třeba vděčně přijmout a dát prostor jeho nevyčerpatelné tvořivosti. Je to dar, který je třeba starostlivě opatrovat, poddajně s ním spolupracovat, nechat se jako vosk utvářet jeho žhoucí láskou a „odrážet Ježíše Krista v dnešním světě“ (*Gaudete et exsultate*, 23).

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Matka duchovních povolání

Z 13 dětí matky Vaughanové se 11 zasvětilo Bohu

Elizabeth Rolls of the Hendre byla od svého dětství vychovávána přísně protestantsky. Krátce předtím, než se provdala za Williama Vaughana, přestoupila do katolické církve. Nový manželský pár žil na statku Courtfield v Anglii a Bůh jim daroval 13 dětí.

Matka Vaughanová chovala ve svém srdci zvláštní přání, aby Bůh všechny její děti, osm synů a pět dcer, povolal k duchovnímu stavu. Všichni se měli stát kněžími nebo řádovými sestrami. Matka Vaughanová však věděla velmi dobře, že Bůh bude za tak velkou milost žádat obrovskou oběť a mnoho modliteb. Ale ona byla připravena tuto cenu zaplatit. Denně strávila několik hodin před svatostánkem v domácí kapli – po 20 let. Modlila se zásadně jenom za duchovní dary, jak sama potvrzuje: „Nikdy jsem neprosila o časný prospěch svých dětí.“

A skutečně, všech pět dcer se stalo řeholnicemi. Všech osm synů odešlo do semináře, dva se však museli duchovního povolání vzdát a vrátili se zpátky do světa. Ale z jejich šesti synů-kněží dosáhli tři dokonce biskupské hodnosti. Byli to tito: Herbert Vaughan, kardinál a arcibiskup ve Westminsteru, Roger Vaughan, arcibiskup v Sydney v Austrálii, a John Vaughan, biskup v Sevastopolu.

Nejstarší syn Herbert napsal později jako kardinál o své matce: „Po celý den bývala před Nejsvětější svátostí. Každé ráno před snídaní byla půl nebo tři čtvrtě hodiny v kapli... Jak často jsem ji viděl sedět u stolu s duchovní knihou!... Po snídani strávila ještě jednu hodinu v rozjímání v kapli, kde se opravdu cítila být doma. Obvykle klečela, její ruce spočívaly na nízké stoličce. Nevzpomínám si, že bych ji někdy přítom viděl rozržitou, nikdy se nedívala jinam než na svatostánek nebo do své knihy... Byl jsem v těch dnech stržen milou matkou ke zbožnosti a horoucí lásce k Nejsvětější svátosti... Její láska k Nejsvětější svátosti byla neúnavná. Byla velmi smutná z toho, že kněží nikdy nepřišli, aby navštívili kapli. Obraceli se k našemu Pánu každý den zády,

když sloužili svoji mši. To jednoduše nedovedla pochopit.“

Odpoledne, obvykle mezi pátou až šestou hodinou, byla matka Vaughanová opět v úctě ponořena před svatostánkem. A přesto nezanedbávala ani v nejmenším svoje povinnosti matky. V její rodině nikdy nechyběla veselá mysl a radost. Měla také štědrou ruku pro chudé. Když v roce 1853 příliš brzy zemřela, nastala pro rodinu Vaughanovu „skutečná katastrofa“.

Syn Bernhard, jezuita, popsal svoji matku takto: „Pro nás všechny byla ideálem všeho, co je milé a svaté. Byli jsme vychováni tak, že jsme v ní viděli nejvyšší dokonalost. Její požehnání mělo pro nás větší hodnotu než polibky... Naše matka nám připomínala, že tam ve svatostánku se skrývá někdo, kdo nás miluje více, než to umí ona.“

Matka Vaughanová byla svými dětmi ihned po smrti uctívána jako svatá, jak to dosvědčuje její syn Herbert, pozdější kardinál: „Často k ní mluvím a jsem si jistý, že mě slyší, (a odpovídá mi) a v mé duši se šíří velký klid. Jaké je to požehnání, mít takovou matku v náručí Božím! Volám k ní jako ke svätici.“

„Každý dobrý strom nese dobré ovoce,“ řekl Ježíš. Málo křesťanských matek přineslo církvi tolik požehnání jako Elizabeth Vaughanová.

Nyní předložíme krátké shrnutí života jejího nejslavnějšího dítěte, Herberta.

Herbert Vaughan se narodil 15. dubna 1832 v Gloucesteru v Anglii. Ve věku 22 let přijal 28. října 1854 v Římě kněžské svěcení. Kvůli jeho mimořádným schopnostem ho jmenovali ihned zástupcem

Soukromá kaple rodiny Vaughanovy

správce kněžského semináře v St. Edmundu v Anglii. Cestou z Itálie do Anglie navštívil všechny významné kněžské semináře v Německu a Francii, aby získal podněty pro svoji budoucí práci. Jako profesor a subregent v St. Edmundu byl koncem týdne a o prázdninách duchovně činný v okolních farnostech. Ve vesnici Hertford vybudoval z vlastních peněz kostel.

Od svého vstupu do semináře měl Herbert Vaughan zvláštní zálibu pro misie pohanů. Viděl jako velkou hanbu, že z Anglie odcházejí k hlásání evangelia do širého světa téměř jenom protestantští misionáři. Podle něj Anglie potřebovala naléhavě katolický misijní řád. V roce 1860 potkal kardinála Wisemana, arcibiskupa z Westminsteru a primase anglického. Tomu přednesl Herbert Vaughan svoji prosbu, ale nečekal moc příznivou odpověď. Avšak kardinál Wiseman překvapivě odpověděl: „Ještě s nikým jsem o tom nemluvil. Ale myslím, že teď přišel čas. Když jsem byl v Římě, trápily mne před mým vysvěcením velké vnitřní těžkosti a šel jsem k jednomu svätému muži, který mezitím zemřel a je uctíván jako ctihodný (Vincenc Pallotti). Posadil mne k malému stolku, já na jedné straně, on na druhé. Na stole mezi námi byl kříž. Když jsem mu otevřel své srdce a předložil svoje obtíže, sesedl z židle a poklekl a po krátké chvíli modlitby řekl: »Monsignore, vy nebudete mít nikdy klidu, dokud nezaložíte v Anglii kolej pro misii pohanů.« Tato slova mne zasáhla jako úder hromu... Nedal mi žádnou jinou odpověď na moje obtíže. Rozhodl jsem se počkat, až se najde někdo, kdo by byl připraven pro tento úkol. Nebylo dne bez mé modlitby, abych poznal Boží vůli a její dobu k provedení... ale teď vidím, že Bůh moji modlitbu vyslyšel a že ta věc pochází od Něho.“

Vůle Boží byla tedy jasná. Ale dlouho nevěděl Herbert Vaughan, jak by měl začít. Modlil se a nechával modlit se. „Chodil jsem tam dolů do Courtfieldu, abych u hrobu své matky svolával její pomoc, aby mi ukázala, jak bych mohl začít.“ Potom měl něco k vyřizování v Římě. Tam „jsem obětoval o sedmi nedělích oběť mše sväté ke cti radosti a utrpení sv. Josefa. A každou z těchto nedělí jsem byl u Sv. Petra, vroucně jsem se modlil u oltáře převa-

té Panny Marie, také ke svatému Josefovi a ke svatému Petru, abych rozpoznal Boží vůli, co se týká misíí k pohanům.“ Papež Pius IX. žehnal jeho úmyslu. „Po požehnání papeže jsem neměl už nikdy pokušení vzdát se tohoto plánu.“

Aby získal peníze pro svoje veliké dílo, vykonal Herbert Vaughan žebrovou cestu do Ameriky. Svatý Josef pomohl. Vaughan přivezl dost peněz na to, aby v Mill-Hill u Londýna zakoupil pozemek, vystavěl dům a založil *Misijní společnost sv. Josefa*. V roce 1871 mohli být posláni první čtyři misionáři do USA. Od té doby si tento misijní řád získal mnoho zásluh v péči o černé obyvatelstvo Ameriky a Afriky. A vydal se také do Asie a Indonésie. Herbert Vaughan založil vedle toho ženskou větev *Sestry sv. Josefa*.

V roce 1868 převzal Herbert Vaughan redakci křesťanského časopisu *Tablet*. V tomto listu obhajoval v těch letech (před I. vatikánským koncilem a po něm) více než kdo jiný učení o neomylnosti papeže.

V roce 1872 se Herbert Vaughan stal biskupem v Salfordu v severní Anglii, v níž leží důležité průmyslové město Manchester. „Položil jsem dokument o jmenování na oltář před svatostánek, abych jej mohl znovu přijmout z rukou Pána. Potom jsem jej vložil do rukou sochy Neposkvrněné a dostal jsem jej také od Ní a nakonec jsem jej položil k nohám sv. Josefa a vzal jej znovu k sobě. Slíbil jsem, že budu rozšiřovat pobožnost k Nejsvětější svátosti, k Naší Milé Paní a ke sv. Josefu, pod jehož ochranu jsem postavil sám sebe a svoji budoucí práci.“

20 let byl Herbert Vaughan biskupem v Salfordu. Staral se o to, aby všechny katolické děti dostaly katolickou výchovu a věnoval těmto duchovním záležitostem velké sumy. Poprvé od reformace uspořádal pouť diecézánů do zahraničí. Pro obnovu své diecéze jelo velké množství katolíků pod vedením svého biskupa do Paray-le-Monial ve Francii, kde zasvětil celou Anglii Srdci Ježíšovu.

Spor s jezuitu vedl k tomu, že na popud biskupa Vaughana vydal papež Lev XIII. konstituci *Romanos Pontifices*. Tím byly odstraněny mnohé nejasnosti, co se týká jurisdikce v misijních oblastech, a byla zrušena většina privilegií řádů. Tak nabyl vliv biskupa Vaughana světových rozměrů.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“

Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší

než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Dne 29. března 1892 se stal Herbert Vaughan arcibiskupem ve Westminsteru a tím primasem Anglie. Už v lednu 1893 se stal k tomu ještě kardinálem. Během jeho působení v úřadě byla znovu nastolena otázka o platnosti anglikánského kněžského svěcení. Argumenty arcibiskupa Vaughana dokázaly neplatnost těchto svěcení, a proto je Lev XIII. prohlásil za neplatné.

Nejviditelnějším dílem kardinála Vaughana je stavba katedrály ve Westminsteru. Byla postavena za 10 let a je to největší kostel v Anglii. Kvůli této stavbě a jeho ostatním dílům nazývali kardinála Vaughana „největším duchovním výběřím peněz 19. století“.

Finanční záležitosti svěřoval Herbert Vaughan vždycky do péče sv. Josefa a vždy

dostával potřebné peníze v pravý čas. Aby se postavily velké katedrály na evropské pevnině, bylo zapotřebí často několika staletí. U katedrály ve Westminsteru naproti tomu nemusely být stavební práce kvůli nedostatku peněz zastaveny ani jednou.

Kardinál Vaughan zemřel na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 19. června 1903. Slavnostní requiem bylo první bohoslužbou v ještě nedokončené katedrále. Bylo to zasvěcení této obrovské stavby, další zásvětná slavnost se později už nekonala. Pochován je tento veliký muž Boží v Mill-Hill.

Za svého života byl Herbert Vaughan zbožný jako jeho matka „Nesetkal jsem se nikdy se žádným člověkem, který strávil tolik času v kapli před Nejsvětější svátostí jako kardinál Vaughan,“ řekl pan Longuevilles, jeden z jeho přátel. Stále žil v přítomnosti Boží a jeho svatých. Maria, Josef a Petr byli jeho nejoblíbenějšími svatými. „Patřím Marii,“ napsal. „Slavnostně jsem se jí zasvětil ve Stonhurstu roku 1844, v Brugellette v roce 1850, v St. Edmundu roku 1855, u Notre Dame des Victoires (naší Milé Paní Vítězné) v roce 1895 a teď jedním slibem. A po celý svůj život jsem toto zasvěcení rok po roce obnovoval.“ Svatý Josef mu pomáhal při zvládání jeho velkých stavebních problémů a svatého Petra vzýval, aby ho zachoval ve věrnosti ke Kristu, církvi a papeži.

Na náhrobním kameni kardinála jsou napsána tato slova: *Servulus perpetuus gloriosae et beatae Mariae Virginis et Sancti Joseph - Věčný služebník slavné a blahoslavené Panny Marie a sv. Josefa.*

Kardinál Herbert Vaughan

Z Maria heute 9/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Matka sv. Dona Boska – vzor matek v každé době

Výběr z knihy „Maminka Markéta“

Kapitola 12

„NA MOJE JMÉNO SE ZEPTEJ MÉ MATKY“

*Pozorovala to,
co bylo originální u dětí*

Maminka Markéta nevychovala děti jenom svým příkladem a svými slovy. Pozorovala, co v nich bylo originálního, objevovala jejich povahu, jejich náklonnosti. Tyto originální prvky respektovala a snažila se je orientovat k dobru. V životopise „Život matky Markéty“ osobně opraveném Donem Boskem životopisec G. B. Lemoyne píše: „Markéta pozorně sledovala chování svých synů a prosila Pána, aby poznala cestu, na kterou byli voláni.“

Najednou se však v životě Jenika přihodilo něco mimořádného.

Velký sen

„V devíti letech jsem měl sen. Zůstane mi hluboce vtisknutý v mysli po celý život.“

Zdálo se mi, že jsem blízko našeho domu na velikém dvoře, kde si hrálo velké množství chlapců. Někteří se smáli, jiní si hráli a nemálo jich klelo. Když jsem slyšel kletby, vrhl jsem se mezi ně. Snažil jsem se je umlčet a používal jsem k tomu pěstití a slov. V tom okamžiku se objevil vznešený muž, důstojně oblečený. Bílý plášť zahaloval celou jeho postavu. Jeho tvář tak zářila, že nebylo možno na něho hledět. Zavolal mě jménem a nařídil mi, abych se postavil do čela těch chlapců. Potom dodal:

»Budeš si muset z nich udělat přátele dobrotou a láskou a ne tím, že je budeš bít. Navíc, mluv k nim, vysvětluj jim, že

hřích je špatná věc, že přátelství s Pánem Ježíšem je vzácným dobrem.«

Zmatený a zděšený jsem odpověděl, že jsem chudý a nevědomý chlapec, který není schopný mluvit o náboženství těmto nezbedům. V tom okamžiku se chlapci přestali hádat, křičet a klít, a všichni se shromáždili kolem toho, který mluvil. Aníž bych věděl, co říkám, jsem se zeptal:

»Kdo jste vy, že mi přikazujete nemožné věci?«

»Protože tyto věci se ti zdají nemožné,« odpověděl, »budeš je muset udělat možnými poslušností a tím, že získáš vědění.«

»Jak budu moci získat vědění?«

»Dám ti učitelku. Pod jejím vedením se staneš moudrým, ale bez ní se také ten, kdo je moudrý, stane ubohým ignorantem.«

»Ale kdo jste vy?«

»Já jsem Syn Tě, kterou tě tvá matka naučila zdravit třikrát denně.«

»Maminka mi vždycky říká, abych se nikdy nezastavoval s lidmi, které neznám, bez jejího dovolení, proto mi řekněte vaše jméno.«

»Na mé jméno se zeptej mé matky.«

V tom okamžiku jsem uviděl blízko něho vznešenou ženu oblečenou do pláště, který zářil na všechny strany, jako by v každém jeho bodě byla nejjasnější hvězda. Když mě viděla stále víc zmatenějšího, dala mi znamení, abych přišel blíž. Vzala mě laskavě za ruku a řekla mi:

»Podívej se.«

Podíval jsem se a všiml jsem si, že všichni ti chlapci zmizeli, na místo nich tam bylo velké množství kůzlátek, psů, koček, medvědů a jiných zvířat. Vznešená žena mi řekla:

»Hle, tvoje pole, kde budeš muset pracovat.

Staň se pokorným, statečným a silným, a to, co nyní uvidíš, že se stane s těmi to zvířaty, to budeš muset udělat s mými syny.«

Díval jsem se, a hle, na místo divokých zvířat se tam objevili milí beránci, kteří skákali, pobíhali, mečeli, oslavovali tohoto muže a tuto paní. V tomto okamžiku jsem se ve snu dal do pláče. Řekl jsem té paní, že jsem tyto věci nepochopil. Tehdy mi položila ruku na hlavu a řekla mi:

»Ve svůj čas pochopíš.«

Sotva řekla tato slova, tak mě hluk probudil. Všechno zmizelo. Zůstal jsem ohromený. Zdálo se mi, že mě ruce boří od ran, které jsem dal, a tvář mi hořela od facek, které jsem dostal.

Ráno jsem hned vyprávěl sen nejdříve bratrům, kteří se dali do smíchu, pak mamince a babičce. Každý tomu dal svůj výklad. Josef řekl: »Staneš se pasákem ovcí.« Moje maminka řekla: »Kdo ví, jestli by ses neměl stát knězem.« Antonín zlomyslně řekl: »Staneš se vůdcem lupičů.« Poslední slovo řekla babička, která nevěděla nic z teologie a která neuměla číst ani psát. »Snům není třeba věřit.« Avšak tento sen mi nikdy nezmizel z paměti.“ (Paměti)

Podmínil chování matky Markéty

Tento sen je prvním mimořádným průnikem do života Jana Boska. K výchově, které se mu dostalo od matky, se od tohoto okamžiku přidává Boží hlas, který volá, orientuje, napomíná.

„Sen z devíti let,“ píše Pietro Stella, jeden z velikých znalců Dona Boska, „podmínil celý způsob vidění a myšlení Dona Boska. Podmínil i chování maminky Markéty. Také pro ni byl projevem vyšší vůle, jasným znamením kněžského povolání syna.“ (Stella 1,30–31) Maminka Markéta byla přesvědčená, že Bůh je nejvyšším vychovatelem našich dětí, že jeho hlas ukazuje nejlepší cestu, proto snášela neuvěřitelné námahy a pokořování, aby umožnila svému synu stát se knězem.

KNIHOVNIČKA

Teresio Bosco

MAMINKA MARKÉTA • ŽIVOT MATKY

DONA BOSKA

Překlad P. Jan Ihnát

Vydala Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.

Brož., A5, 168 stran, 155 Kč

(Kontakty pro objednávku naleznete na poslední straně Světla.)

Kapitola 23

MATKA KNĚZE

Ruce a srdce

V sobotu 5. června 1841 je Jan Bosco arcibiskupem z Turína Luigim Franso-
nim vysvěcen na kněze. Svěcení proběh-
lo v arcibiskupském kostele zasvěceném
Panně Marii Neposkrvněné.

Během duchovních cvičení, která
ho připravila na tento veliký den, na-
psal si do malého sešitku verše žalmu:
„Kdo vystoupí na Hospodinovu horu?
Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srd-
ce.“ Když se dívá nazpět do svého živo-
ta, vidí, jak téměř zázračně jeho ruce,
od té doby, co mu je maminka spojila
k modlitbě, zůstaly nevinné: nikdy ni-
komu nic špatného neudělal. Jeho srd-
ce, které bilo vedle matčina srdce, kte-
ré je skutečným pokladem víry, zůstalo
čisté. „Sloužil jsem svou první mši,“ pí-
še prostě, „v kostele svatého Františka
z Assisi, byli na ní různí dobrodinci a ře-
ditel don Josef Cafasso.“

Druhou mši chce Don Bosco slou-
žit u oltáře v chrámu Panny Marie Utě-
šitelky, v největší svatyni v Turíně. Když

pozvedne oči, uvidí tam nahoře na ma-
lém a vzácném obraze paní zářivou jak
slunce, tu, která mu před sedmnácti lety
ve snu řekla: „Staň se pokorným, stateč-
ným a silným.“ On tomu téměř nevěřil,
ale jeho matka tomu uvěřila a namáha-
la se, trpěla až do dnešního dne proto,
aby se jeho sen stal skutečností. Teď za-
čínal čas, ve kterém „všechno pochopí“.

Zvony Castelnuova

V následující čtvrtek byl svátek Těla
a Krve Páně (tehdy přikázaný svátek).
Don Bosco slouží svoji „první mši“ v rod-
né vesnici. Zvony v Castelnuovu vyzvá-
něly velice dlouho. Lidé byli namačkáni
ve velkém farním kostele, aby viděli „sy-
na Markéty, který se stal knězem“.

Večer tohoto dne se maminka Marké-
ta snažila, aby ho měla jenom pro sebe,
a řekla mu: „Jsi knězem, sloužíš mši, od
toho okamžiku jsi blíž k Pánu Ježíši. Pa-
matuj si však, že začít sloužit mši zname-
ná začít trpět. Nevšimneš si toho hned,
ale pomalu, pomalu uvidíš, že tvoje mat-
ka ti řekla pravdu. Jsem si jistá, že se po
všechny dny budeš za mne modlit, když
budu živá i mrtvá. To mi stačí. Ty od to-
ho okamžiku myslí jenom na spásu du-

ší a vůbec se mnou nezabývej.“ (Lemoy-
ne: *Život*, 114)

Ascanio Savio z Castelnuova svědčil
pod přísahou toto: „Viděl jsem dona Cin-
zana zdravít srdečně maminku Markétu
a říct jí: »Jste velkodušná a svatá matka.
Pán vás uchovej, abyste mohla políbit po-
svěcenou ruku svého syna Jeníka.«“

Překrásné „řemeslo“ babičky

Po pěti mších, které potom následují,
Don Bosco bydlí na faře a pomáhá panu
faráři, maminka Markéta se znovu vrátí
do stínu normálního venkovského života.

Na konci října roku 1841 na radu dona
Cafassa Don Bosco jde do Turína. Vráti
se do církevního konviktu vedeného do-
nem Luigim Gualou a samotným Cafas-
sem, který mu řekl: „Přiď se naučit dělat
kněze.“ Po tři roky (1841–44) Don Bosco
zůstane v konviktu a pomalu, pomalu za-
číná svou Oratoř.

Až o Velikonocích roku 1846 nalez-
ne Don Bosco stálé sídlo pro svou Ora-
toř v oblasti Valdocco blízko řeky Dora.
Po celou tuto dobu maminka Markéta zů-
stane v Becchi, v novém Josefově domě,
pracuje na poli a dělá překrásnou věc –
„babičku“.

MODLITBA ZA DRAHOCENNÝ DAR ČETNÝCH A SVATÝCH DUCHOVNÍCH POVOLÁNÍ

Sv. Jan Pavel II.

Pane, ty jsi chtěl spasit lidi
a založil jsi církve
jako společenství bratří
shromážděných ve tvé Lásce.

Procházej dál mezi námi
a povolávej ty, které jsi vyvolil,
aby byli hlasem
tvého svatého Ducha,
kvasem spravedlivější
a bratrštější společnosti.

Vypros nám u nebeského Otce
duchovní vůdce,
které naše společenství potřebují:
opravdové kněze živého Boha,
kteří, osvíceni tvým Slovem,
by dokázali mluvit o Tobě
a učit druhé, jak hovořit s Tebou.

Dej, ať tvá církev roste
skrze hojný počet zasvěcených osob,
které by ti odevzdaly všechno,
abys mohl spasit všechny.

Naše společenství
ať zpěvem a chválou
slaví eucharistii jako díkůvzdání
tvé slávě a dobrotě,
a ať dokáží vyjít po cestách světa,
aby předávali radost a pokoj,
drahocenné dary tvé spásy.

Pane, obrať svůj pohled
na celé lidstvo
a projev své milosrdenství
všem mužům a ženám,
kteří tě v modlitbě
a čestném životě hledají,

ale dosud se s tebou nesetkali:
ukaž se jim jako cesta,
která vede k Otci,
pravda, která osvobozuje,
život, který nemá konce.

Dej nám, Pane,
ať žijeme v tvé církvi
v duchu věrné služby
a úplného odevzdání se,
aby naše svědectví
bylo věrohodné a plodné.
Amen!

*(Z Poselství Svatého otce Jana Pavla II.
k XXXIII. světovému dni modliteb
za povolání 28. dubna 1996.
Vydal Sekretariát České biskupské
konference, Praha 1996)*

Vyšší riziko kardiovaskulárních onemocnění u dětí počatých po asistované reprodukci

První studie dětí počatých prostřednictvím asistované reprodukce prokázaly, že tyto děti jsou vystaveny kromě vyššího rizika předčasného porodu a nižší porodní hmotnosti také vyššímu riziku kardiovaskulárních problémů či cukrovky.

Jedna ze studií (<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/22434595>), provedená v roce 2012 vědci v univerzitním kardiovaskulárním centru v Bernu, porovnávala kardiovaskulární zdraví u 65 dětí narozených po asistované reprodukci v porovnání s 57 dětmi počatými přirozeně. Podle ní osoby narozené prostřednictvím asistované reprodukce měly „generalizovanou cévní dysfunkci“, zahrnující cévní

tuhost a hrubší krční tepny, které pumpují krev do hlavy a krku. To by mohlo vést k vyššímu riziku srdečního záchvatu a mrtvice v dospělosti.

Během nedávného výročního kongresu Mezinárodní společnosti pro mírné přístupy v asistované reprodukci (ISMAAR) v Londýně poukázal dr. Sherman Silber, průkopník asistované reprodukce ve Spojených státech, na fakt, že je zapotřebí více než dvacet vajíček z vysoce stimulovaných vaječníků na jedno dítě počaté po asistované reprodukci v porovnání se čtyřmi vajíčky z nestimulovaných vaječníků. Silber označil „hyperstimulaci za šílenou, protože nakonec získáte spoustu vajíček špatné kvality“.

Metody asistované reprodukce vyžadují stimulaci vaječníků vysokými dávkami folikulostimulačního hormonu FSH, aby bylo možno produkovat co nejvíce vajíček. Podle vědců mohou tyto podněty snížit zásobu vaječníků a vést k produkci „vajíček špatné kvality“.

Hnutí Pro život ČR nabízí párům, které mají potíže s otěhotněním, zprostředkování pomoci prostřednictvím své poradny *Linka pomoci* a informuje o možnostech skutečné léčby neplodnosti např. klinicky prověřenou metodou NAPROHELP gynekoložky MUDr. Ludmily Lázníčkové.

Zdroj: HPŽ ČR
(26. 4. 2018, *Genéthique*)

Papež František: Není přijatelné, aby se lékař stal pouhým vykonavatelem pacientovy vůle

„Vaše postavení katolických lékařů vás zavazuje k trvalé duchovní, mravní a bioetické formaci, abyste tak vnášeli evangelní zásady do lékařské praxe, počínající vztahem mezi lékařem a pacientem, až po misijní činnost, která zlepšuje zdravotní podmínky obyvatel na periferiích tohoto světa,“ řekl 28. května papež František delegaci Světové federace katolických lékařských asociací (FIAMC). A dále: „Katolická identita ovšem není kompromitující při spolupráci s kolegy, kteří z jiného náboženského úhlu či bez specifické víry pokládají za měřítko své práce důstojnost a výjimečnost lidské bytosti. Církev je pro život a záleží jí na tom, aby se v rámci konkrétní existence nic nestavělo proti životu, byť se jedná o existenci slabou, bezbrannou, nevyvinutou a nepokročilou.“

Římský biskup ocenil věrnost a důslednost Světové federace katolických lékařských asociací, s nimiž po léta udržuje svůj katolický ráz a naplňuje katolickou nauku na medicínsko-mravním poli. Jak poznamenal, tato věrnost se často setká

va s obtížemi a námahou a za výjimečných okolností může vyžadovat rovněž značnou odvahu:

„Pokračujte klidně a odhodlaně v této cestě a doprovázejte výroky magisteria ve zdravotnické oblasti odpovídajícím vědomím jejich mravního dosahu. Také lékařství a zdravotnictví totiž nebylo ušetřeno postupujícího technokratického paradigmatu, glorifikace neomezené lidské moci a praktického relativismu, podle něhož je všechno irelevantní, neslouží-li to bezprostředním zájmům.“

Za této situace je nutné potvrdit ústřední postavení nemocného jako člověka s neodcizitelnými právy, v první řadě pak s právem na život. Je třeba zabránit tendenci, která znehodnocuje člověka na stroj vyžadující opravu, aniž by ctila mravní principy, a zneužívá nejslabších lidí tím, že odepisuje všechno, co nevyhovuje ideologii výkonnosti a zisku, vyzýval Svätý otec.

„Jak ve svých zemích, tak na mezinárodní rovině se na odborné úrovni zapojte

do diskusí o zákonodárství v eticky delikátních otázkách, jakými jsou přerušování těhotenství, konec života a genetická medicína. Nepřestávejte bránit výhradu svědomí, jak pro lékaře, tak pro všechny zdravotnický personál. Není přijatelné, aby se vaše úloha zredukovala na roli pouhého vykonavatele pacientovy vůle či nároků zdravotnického systému, ve kterém pracujete.“

V tomto smyslu je naléhavé, aby se působení katolických lékařů vyznačovalo nezaměnitelnou srozumitelností v rovině osobního i kolektivního svědectví, zdůraznil papež František a vybídl ke společnému úsilí a spolupráci s jinými pastoračními pracovníky ve zdravotnictví, kněžími, řeholníky a řeholnicemi. Trpící totiž potřebují kromě odborné péče a znalostí také bratrskou lásku, lidskost a evangelní soucit.

„Draží bratři a sestry, mnozí lidé hledí na vás i vaše dílo. Vaše slova, gesta, rady a rozhodnutí se rozléhají ozvěnou, která přesahuje úzce profesionální rovinu, a pokud jsou důsledná, stávají se svědectvím žité víry. Zaměstnání tak stoupá k důstojnosti ryzího a pravého apoštolátu,“ řekl papež František zástupcům Světové federace katolických lékařských asociací.

Zdroj:
<https://www.vaticannews.va/cs.html>

Srdečně zveme na

DUCHOVNÍ CVIČENÍ S P. GEORGE M BIJU VC
od 2. července večer do 7. července odpoledne v Hrotovicích u Třebíče.

Více na www.cz.frbill.net, tel. 606 627 636,
e-mail: anthony2010@seznam.cz.

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (4)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

Osvobozená Praha 25. května 1945 přivítala Josefa Berana, věrného syna vlasti, který se ihned po příjezdu pustil do práce tam, kde před třemi lety nuceně přestal. Předtím se přivítal s maminkou a příbuznými v Plzni a už bezodkladně spěchal opět do služby svého nadřízeného – Krista Krále. Za záchranu života poděkoval mši svatou u Panny Marie Vítězné v Praze a poklekutím u hrobů českých zemských patronů. Druhého dne Berana slavnostně přivítali v jeho dejvickém seminárním kostele sv. Vojtěcha. Salutovala mu stovka vojáků z československého armádního sboru generála Ludvíka Svobody. Pěvecký soubor mu zpíval v ústretu Zvonařovu píseň *Vlastenské hory*, neboli *Čechy krásné, Čechy mé*, kterou si zpívali Češi v německých koncentracích nebo při totálním nasazení v Říši. Radostný den nechtěl Josef Beran kalit smutnými zážitky z lágru, proto v kázání poděkoval všem za jejich podporu a modlitby.

Dny byly zalité sluncem a Beran a s ním celý národ byli vděční Spojencům za svobodu. Řečnil tehdy na setkáních pod obrazy E. Beneše a J. V. Stalina. Komunisté byli spoluvězni z koncentráků a káznic. V panující euforii si všichni bez rozdílu náboženského vyznání a politického smýšlení podávali ruce, všichni chtěli budovat vlast a zapomenout na konflikty. Prvorepublikové stranické soupeření bylo odsuzováno. V popředí stál nový vzor: sugerovaná politická jednota v Národní frontě Čechů a Slováků. Šlo o konstrukt, který navenek demonstroval programové generální sbratření politických sil, společenských organizací a celého národa. Nešlo však o organickou národní jednotu, neboť sdružením v Národní frontě nepadly ideové a politické rozdíly mezi stranami, z nichž nejambicióznější byli komunisté. Rudé mraky se pomalu zatahovaly nad republikou. Nadšeně vítaná svoboda a leckdy naivní optimismus ztroskotají po třech letech řízené demokracie třetí republiky a po krátkém, polosvobodném nadechnutí opět nad národem zasvíští bič, tentokrát totality komunistické.

Politický vězeň Josef Beran se vrátil na své místo rektora Arcibiskupského semináře, který se stále nacházel v Dolních Břežanech. Tam vedly jeho kroky bezprostředně po děkovně bohoslužbě v dejvickém kostele. Když kráčel seminární zahradou ve vojenské uniformě, ve které přijel z Dachau, a s trikolórou na rukávu, překvapil nepřipravené kleriky, kterým záhy žehnal. Od seminaristů se mu dostalo vřelého přivítání. Přednostně se Josef Beran staral o obnovu řádného studijního života v semináři. Bylo třeba zařadit do výuky opět bohoslovce, kteří se vraceli z totálního nasazení. Zajišťoval peníze na provoz. Zároveň musel dosáhnout navrácení původního dejvického semináře, kterého se ministerstvo pošt nechtělo vzdát – paradoxně tento ministerský rezort vedl za Československou stranu lidovou katolický kněz František Hála. Nicméně Josef Beran spor o budovu vyhrál a nový akademický rok 1945/1946 již probíhal v Kordačově semináři v Praze 6. Jednání o seminář provázela ostrá debata Berana s Hálem. Lidovecký ministr Hála prý teh-

Arcibiskup pražský Josef Beran

dy Beranovi řekl: „Jen počkejte, až bude jmenován nový arcibiskup, budu si na vás stěžovat!“ Zanedlouho k tomu bude mít Hála příležitost, neboť dojde – pro něj možná k překvapivému – obsazení svatojčeského stolce.

Jako zkušenému organizátorovi připadly Beranovi záhy další úkoly a povinnosti. Založil Arcidiecézní pastorační ústředí a ve funkci místopředsedy se zapojil do vedení Arcidiecézní katolické akce. Poválečné Československo také zahladilo dluh, který vůči Beranovi měla okupace v oblasti akademické. V dosažení řádné profesury Beranovi tehdy zabránila válka a perzekuce. Dne 17. dubna 1946 jej prezident republiky Edvard Beneš jmenoval řádným profesorem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Vedle akademických aktivit Josef Beran hojně navštěvoval poutě, kde kázal a sloužil mše svaté, a různá lidová shromáždění, na nichž vystupoval jako kněz i politický vězeň. Dne 2. června 1945 podepsali Josef Beran, Josef Pikora, Alois Tylinek, Bohumil Stašek a další kněží, bývalí vězňové, společné memorandum s názvem *Manifest katolického duchovenstva*, v němž vítali mír a odsuzovali nacismus. Text začínají větou: „Nechceme být nic víc a nic méně než dělníky Božími, kteří pracují a žijí pro svůj lid.“ V úvodu děkovali Bohu, Panně Marii a svatým za podivuhodnou záchranu a za to, že si český národ udržel hrdinnou víru ve vyšší spravedlnost a pravdu, která vždy vítězí. S vděkem vzpomenu na všechny trpící, bojující, prosté lidi, státníky i papeže. Kněží, poznamenaní léty mučednictví a obětí, zapřísahali všechen lid, aby nezapomněl, že za své osvobození vděčí Bohu, který zvláštním způsobem řídí lidské činy. V atmosféře krátce po osvobození, kdy každý apel pocházející od vězňů či vojáků byl náležitě respektován, autoři prohlášení prosili vládu i lid, aby uznávali Boží práva i spravedlivý lidský řád. S morálně-vlasteneckými důrazy žádali pronikavou sociální reformu a zejména spravedlivé ohodnocení práce. Vyslovili upřímnou víru, že národ bude žít v míru

a lásce a hlavně v pravdě Kristově jako podminec obecného zdárného rozvoje. V novém Československu spatřovali paralelu s časem národního obrození. Jako byli katoličtí kněží předvojem a nejsilnější oporou obroditelských snah, měli služebníci oltáře také v roce 1945 poskytnout své síly národnímu celku. Podle signatářů nesmělo být kněžstvo odloučeno od lidu. Cyrilometodějskou tradici doporučovali jako nejvhodnější návod k potřebné spolupráci slovanských národů. Idealisticky a s nadějí – což bylo v tehdejší politickém klimatu běžné – tyto duchovní autority hleděly k Sovětskému svazu; ideou soluňských bratří chtěly naplnit náš vztah s východním osvoboditelem, doslova šlo o „vytvoření nového společenství s bratrským Východem“. Češi a Slováci patřili k těm Slovanům, kteří v té době v Sovětech viděli záruku své státní samostatnosti a národní svobody. Prozření po únoru 1948 a zjištění, že z osvoboditelských Rusů se stali noví krutovládci ovládající na dálku Československo, bylo bolestné.

Pokud měli kněží naplňovat své předsevzetí z *Manifestu katolického duchovenstva*, museli se organizovat a systematicky vystupovat jako sebevědomý stav, ne jako rozptýlení jednotlivci. Výrazným jednotlivcem, osvětovým a propagačním počinem byla pracovní schůze 380 zástupců českého katolického kléru 15. listopadu 1945 ve Sladkovského sále Obecního do-

mu v Praze. Poradu, kterou svolalo pražské Arcidiecézní pastorační ústředí, zahájil seminární rektor Josef Beran. Klérus jako významnou část národního společenství přišli pozdravit i členové vlády, ministr školství, komunista Zdeněk Nejedlý, a náměstek předsedy vlády, národní socialista Jaroslav Stránský.

Shromáždění zdůraznilo význam katolického kněžstva pro historický i soudobý vývoj českého národa. Tím, že za okupace byla církev oporou národa, si získala nepochybnitelnou prestiž. V projevech zazněly podněty k řešení otázek kněžských platů nebo pastorační péče v pohraničí. Sekretář arcidiecézní *Katolické akce* P. František Ludvík vyslovil vděk východnímu slovanskému národu za osvobození. Zároveň však, v plně katolickém duchu, vyzdvihl směrnatost katolického náboženství pro kultivaci a růst samotného ruského národa – čili že katolická víra je určena také oněm východním bratrům z širé Rusi. Pochvalně přitom řečník zmínil Stalinovu tehdejší pragmaticky tolerantní politiku vůči náboženství. Ve skutečnosti šlo z diktátorovy strany o čistě účelový kalkul, jehož začátek je datován do časů Velké vlastenecké války, kdy se Sovětům hodil každý prvek mobilizovatelný na obranu SSSR proti německým agresorům, tedy i podpora pravoslavné církve. Iluze státní sovětské náboženské tolerance se brzo rozplyne a nastoupí opět prokazatel-

ně ateistický kurz, sledující cíl naprostého odnáboženštění Rusů.

Rok 1946 přinesl pro církve v Československu významnou událost. Dne 4. listopadu toho roku papež Pius XII. ustanovil Josefa Berana 33. pražským arcibiskupem. V den Neuposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince 1946, papežský internuncius Saverio Ritter vysvětlil ve Svatovítské katedrále Josefa Berana na biskupa. Spolusvětiteli byli královéhradecký biskup Mořic Picha a pražský světicí biskup Antonín Eltschkner. Do úřadu Josef Beran nastoupil na schůzi metropolitní kapituly 11. listopadu. Shromážděným členům kapituly předložil papežskou jmenovací bulu. Zasloužilého kapitulního vikáře Bohumila Opatrného, který Pražskou arcidiecézi spravoval po uprázdnění stolce sv. Vojtěcha od roku 1941 do konce války, jmenoval generálním vikářem. Ohlasy na Beranovu instalaci na svatovojtěžský stolec byly mezi pastýři i věřícím lidem většinou pozitivní. Nový arcipastýř reprezentoval Římu i vlasti oddaného hierarchu a mezi katolíky i napříč konfesemi a politickými směry požíval zasloužené autority díky obětem přineseným za války. Josef Beran pozdvihl biskupskou berlu a jako řádný arcipastýř se ve šlépějích sv. Vojtěcha a s důvěrou v Pána Boha ujal vlády nad svěřeným stádcem.

(Pokračování)

Papež František: Obránci života jsou dnes považováni za Marťany

„Dnes žijeme v kultuře odpisu, kdežto zápas za život je bojem o kulturu, kde se každý život ctí. Když dnes něco takového řeknete, zdá se, že mluvíte jako Marťan. Vaše práce spočívá v tom, že do selektivní kultury vnášíte myšlenky o obraně života,“ řekl papež František výkonnému výboru Evropské federace *One of us*, který 22. května přijal v knihovně Apoštolského paláce.

Svatý otec se v rozhovoru velice ostrým tónem zmínil rovněž o tzv. asistované sebevraždě, kterou, jak řekl, někde upravují zákony, jinde se však na starých lidech provádí ve skrytu. „Omluvte mě. Když mluvím o těchto tématech, příliš se rozháním a ztrácím smysl pro diplomacii,“ řekl svým šestnácti hostům v závěru audience a vyzval Evropskou federaci k pokračování v její práci, aby tak byla

každému lidskému životu prokazována úcta, náležitá péče a něha.

Evropská iniciativa *Jeden z nás (One of us)* vznikla před pěti lety jako občanské hnutí, požadující v rámci Evropské unie zákonná opatření na ochranu lidského embrya. Petici odmítající používání finančních prostředků EU na aktivity spojené s ničením lidských zárodků během roku 2013 podepsaly dva miliony evropských občanů a podpořila ji mj. také Česká biskupská konference. Občanské hnutí se poté ustavilo jako právnická osoba do formy apolitické a bezkonfesní federace pětadvaceti evropských subjektů, vystupujících na obranu života. Českou republiku v ní zastupuje *Hnutí pro život ČR*.

Podle <https://www.vaticannews.va/cs.html>

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (11)

3. Poselství (Třetí část)

Dne 9. prosince 1949, za dva a půl roku po zjevení, došlo k prvnímu oficiálnímu a veřejnému setkání mezi papežem Piem XII. a Cornacchiolou (nikdo, kromě přímých účastníků, nevěděl o předchozích tajných návštěvách uprostřed noci). Příležitostí byla audience se skupinou tramvajáků a dalších pracujících, kteří byli pozváni, aby se společně s papežem modlili růženec. Bruna pozval otec Rotondi, a to velmi pravděpodobně na výslovnou žádost papeže:

„Jsem velmi rád. Odpusťte, mohu poprosit o jednu věc? Mohu využít příležitosti a odevzdat do rukou Svatého otce Bibli a dýku?“

„Ale jistě to můžeš učinit. Nyní mě poslouchajte: přesně ve 20 hodin budete všichni na náměstí Sv. Petra a čkejte blízko schodiště.“

O události vypráví s velkou živostí samotný Cornacchiola. Dostavil se přesně, v obleku a s kravatou, v kapse s pěkně upraveným balíčkem, který obsahoval Bibli a dýku, a spolu s ostatními pozvanými vystoupil do kaple v papežském apartmá. Poté, co se pomodlili růženec, „papež sestoupil od oltáře, před nímž klečel, a přiblížil se k nám. Dívá se na nás s otcovským úsměvem a pak hlasitě říká: »Někdo z vás musí se mnou mluvit.« Dívám se, třesu se a náhle zvolám: »Svatosti, jsem to já, kdo s vámi musí mluvit.« Všichni dělníci mi dělají místo. Padám na kolena, protože jsme stáli. Papež se přibližuje, pohladí mě a řekne: »Řekni mi, co chceš.« – »Svatosti, nepředstavuji se, protože Vaše Svatost mě již zná. Hle, Svatosti, mám zde s sebou dva předměty.« Vsouvám ruku do kapsy, vytahuji ven malý balíček a říkám: »Zde je Bible, kterou jsem používal proti pravdě, s napsáním na obálce: *Toto bude smrt církve s papežem v čele.*« Rozbaluji balíček a ukazuji mu Bibli a nápis. Pokračuji: »Toto je dýka, s níž jsem přísahal, že vás zabiji.« Ukazuji mu rukověť a říkám: »Podívejte se, vyrýl jsem na ni toto rouhání: *Smrt papeží. Svatosti, před všemi prosím za odpuštění zla učiněného duším s Bibli, kterou jsem vykládal svým způsobem, a prosím za od-*

puštění toho, že jsem myslel na to, že vás zabiji.« Naklání se nade mnou, přibližuje svůj pohled k mému a říká mi: »Můj drahý synu, jen bys způsobil, že by byl v církvi další mučedník a další papež!«

To, že papež Pius XII. vzal velmi vážně poselství Panny Marie od Zjevení, dokumentuje cesta, jež ho dovedla k vyhlášení dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie, které se slaví liturgicky 15. srpna. Dne 1. května 1946 žádal Pius XII. encyklikou *Deiparae Virginis Mariae* všechny biskupy světa o vyjádření, zda mají za to, „že tělesné nanebevzetí nejsvětější Panny se může předložit a definovat jako dogma víry a zda po něm se svým kněžstvem a lidem toužíte“. Z dobrých 1 181 odpovědí jen šest projevilo nějakou výhradu ohledně takového vyhlášení.

Následujícího roku došlo ke zjevení v Tre Fontane a papeži se přímo od Cornacchioly dostalo poznání věty pronesené Pannou Marií:

„Mé tělo nemohlo zemřít a nezemřelo, nemohlo zetlít a nezetlelo, protože jsem Neposkvrněná. Bylo to v extázi božské lásky, v níž jsem byla přenesena Ježíšem, Slovem, mým Synem, a anděli do nebe, a tak jsem byla přenesena k trůnu Božího milosrdenství.“

Také díky tomuto potvrzení bylo dne 1. listopadu 1950 apoštolskou konstitucí *Munificentissimus Deus* slavnostně vyhlášeno čtvrté mariánské dogma:⁽¹⁾

„Je Bohem zjevené dogma, že neposkvrněná Bohorodička a ustavičná Panna Maria, když se uzavřel běh jejího pozemského života, byla vzata s duší i tělem do nebeské slávy.“⁽²⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Předchozími třemi mariánskými dogmaty vyhlášenými církví je dogma o Mariině Božím mateřství, dogma o jejím ustavičném panenství a dogma o jejím neposkvrněném početí. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Český překlad in: Ctirad Václav Pospíšil (ed.): *Nanebevzetí Bohorodičky v světle dokumentů magisteria*. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2000, s. 63–64. [pozn. překl.]

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo:

„Drahé děti, vybízím vás, abyste s prostotou srdce přijímaly moje slova, která vám jako Matka říkám, abyste se vydaly cestou plného světla, čistoty, jedinečné lásky mého Syna, člověka a Boha. Určitá radost, určité světlo nepopsatelné lidskými slovy, pronikne do vaší duše, zachvátí vás mír a láska mého Syna. To přeji všem svým dětem. Proto vy, apoštolové mojí lásky, vy, kteří umíte milovat a odpouštět, vy, kteří nesoudíte, vy, které já povzbuzuji, buďte příkladem všem těm, kteří nejdou cestou světla a lásky nebo z ní sešli. Svým životem jim ukažte pravdu. Ukažte jim lásku, protože láska překonává všechny těžkosti, a všechny moje děti žijí po lásce. Vaše společenství v lásce je dar mému Synu a mně. Ale, děti moje, zapamatujte si, že milovat znamená i přát dobro svému bližnímu a přát si obrácení duše bližního. Zatím co vás vidím shromážděné kolem sebe, moje je srdce je smutné, protože vidím tak málo bratrské lásky, milosrdné lásky. Děti moje, Eucharistie, můj Syn živý mezi vámi, jeho slova vám pomohou pochopit, protože jeho slovo je život, jeho slovo působí, že duše dýchá, jeho slovo působí poznání lásky. Drahé děti, znovu vás prosím, jako matka, která přeje dobro svým dětem, milujte svoje pastýře, modlete se za ně. Děkuji vám.“

2. června 2018

Pondělí 18. 6. 2018

6:05 Klapka s ... (34. díl): Vladimírem Císařem **7:05** Česká věda **7:20** Exit 316 MISE: Můj ztracený svět **7:40** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách (47. díl): Suchá Belá – Slovenský ráj **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Od Františka k Františkově **9:55** Outdoor Films se Zdeňkem Gařkem (69. díl): Kavkaz **11:30** Živě s Noe **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Pohyby **13:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (29. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. (1. díl) **15:15** Náročný kámen **16:00** V souvislostech (234. díl) **16:20** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v Něho uvěřili **17:15** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **17:30** Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu **18:00** Vezmi a čti: Červen 2018 **18:15** Ars Vaticana (23. díl) **18:25** Sedmihlásky (7. díl): Hnalo dívka krásy **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **18:35** Soňa **18:55** Sekvoj na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:30** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně [P] **20:00** Dům ze skla? [L] **21:05** Terra Santa news (298. díl): 13. 6. 2018 **21:30** Živě s Noe [L] **22:05** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – O planetách cizích sluncí **23:15** ARTBITR – Kulturní magazín (59. díl): S RNDr. Jiřím Grygarem **23:30** Kulatý stůl: Křesťanské hodnoty **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 6. 2018

6:05 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu **6:30** Chlapi nahoře **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech (234. díl) **9:40** V pohorách po horách (47. díl): Suchá Belá – Slovenský ráj **9:50** Muzikanti, hrajte **10:20** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – O planetách cizích sluncí **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (23. díl) **13:05** Misie slovenských salesiánů v Belgii **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Chemin Neuf (6) **15:30** Léta letí k andělům (27. díl): Haig Utidjian – dirigent **15:55** Kulatý stůl: Křesťanské hodnoty **17:25** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **18:00** Noeland (42. díl) **18:25** Sedmihlásky (7. díl): Hnalo dívka krásy **18:30** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **18:35** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **19:05** Hrát si dovoleno **19:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2018 [P] **20:00** Missio magazín: Červen 2018 [P] **21:05** Řeckokatolický magazín [P] **21:20** Velehradská zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1–13) **22:45** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (139. díl): Myjava **0:10** Terra Santa news (298. díl): 13. 6. 2018 **0:30** Quo vadis – Útek z Iráku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 6. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2018 **6:25** Klapka s ... (43. díl): Jiřím Elsnerem **7:30** Causa Carnivora **8:00** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v Něho uvěřili **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (23. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **10:55** Skryté poklady: Roman **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Exit 316 MISE: Můj ztracený svět **13:15** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 2. díl **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. (2. díl) **15:15** Školy naděje **15:25** ARTBITR – Kulturní magazín (59. díl): S RNDr. Jiřím Grygarem **15:35** Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2018 **16:00** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Malé Straně **16:20** Koncert Pavla Helana: Odry 2018 **18:00** Brazílie – kapka v moři **18:30** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egyptány **18:35** Sedmihlásky (7. díl): Hnalo dívka krásy **18:45** Vzlétněte vysoko: Debata o mladých lidech nejen v církvi **19:15** Můj Bůh a Walter: Svátosti **19:30** Terra Santa news: 20. 6. 2018 [P] **20:00** Večer chval [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **23:05** Generální audience Svatého otce **23:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (29. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:00** Biblická studna **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 6. 2018

6:05 Vezmi a čti: Červen 2018 **6:20** Múzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **6:40** Řeckokatolický magazín **7:00** Muzikanti, hrajte **7:30** Generální audience Svatého otce **8:00** Terra Santa news: 20. 6. 2018 **8:20** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1–13) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2018 **9:45** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **10:00** Uvítací ceremoniál na letišti v Ženevě: Návštěva papeže Františka v Ženevě [L] **10:25** Studio František: Papež František v Ženevě [L] **11:10** Ekumenické setkání v Ekumenickém centru Světové rady církví: Návštěva papeže Františka v Ženevě [L] **12:35** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlici **13:45** V pohorách po horách (47. díl): Suchá Belá – Slovenský ráj **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Ars Vaticana (24. díl) **14:50** Mezi pražci (69. díl): Červen 2018 **15:40** Ekumenická modlitba v Ekumenickém centru Světové rady církví: Návštěva papeže Františka v Ženevě [L] **16:45** Od Františka k Františkově **17:20** Mše svatá z výstaviště v Ženevě: Návštěva papeže Františka v Ženevě [L] **19:10** Víra do kapsy **19:30** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání: Hromosvod [L] **21:05** Večeře u Slováků: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2018 **0:30** Můj Bůh a Walter: Svátosti **0:45** Don Bosco v Angole **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 6. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2018 **6:25** Klapka s ... (21. díl): Ing. Ladislavem Františem **7:25** ARTBITR – Kulturní magazín (59. díl): S RNDr. Jiřím Grygarem **7:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (29. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **8:00** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně **9:40** Příběh o Žofii **10:25** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice **13:05** Ars Vaticana (24. díl) **13:25** Sekvoj na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Gabriela Rajdusová **15:15** Angola – mladá země **15:40** Vezmi

a čti: Červen 2018 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2018 **16:20** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **16:50** Missio magazín: Červen 2018 **18:00** Vzdálená pobřeží ticha – Kazachstán **18:30** Bible pro nejmenší: Josefovi bratři **18:35** Sedmihlásky (7. díl): Hnalo dívka krásy **18:40** Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra **20:15** V pohorách po horách (47. díl): Suchá Belá – Slovenský ráj **20:30** Slavnostní zahájení MFF a předání Ceny MK za rok 2017: MFF Strážnice 2018 [L] **21:00** Ta brněnská mája tenká: MFF Strážnice 2018 [L] **22:45** Adopce nablízko **23:55** Cesta k andělům (46. díl): Jiří Černý – novinář a hudební publicista **0:45** Večeře u Slováků: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 6. 2018

6:05 Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová **7:05** Lěčit zlo láskou **7:30** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **8:30** Noeland (42. díl) **8:55** Sedmihlásky (7. díl): Hnalo dívka krásy **9:00** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **9:35** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně **9:55** Exit 316 MISE: Můj ztracený svět **10:15** Můj Bůh a Walter: Svátosti **10:35** Noční univerzita: Jan Sokol – Křesťan a společnost **11:35** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2018 **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa news: 20. 6. 2018 **14:30** Večeře u Slováků: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele **15:00** Missio magazín: Červen 2018 **16:00** Credo: korouhve Karla Rechlika **16:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (30. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:45** V pohorách po horách (48. díl): Minčol – Martinské hole [P] **17:00** Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku: MFF Strážnice 2018 [L] **20:00** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas [P] **20:10** V souvislostech [P] **20:30** Síla tradice: MFF Strážnice 2018 [L] **22:10** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika [P] **22:20** Hrát si dovoleno **22:40** Výpravy do divočiny: Ptačí světy **23:45** Řeckokatolický magazín **0:05** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v Něho uvěřili **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 6. 2018

6:05 Ars Vaticana (24. díl) **6:20** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 2. díl **7:05** Portréty krajiny **7:30** Čas pro Malawi **8:20** Cvrlikání: Hromosvod **9:30** Večeře u Slováků: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Řeckokatolický magazín **11:30** Vezmi a čti: Červen 2018 **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (59. díl): S RNDr. Jiřím Grygarem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:35** Pomoc má mnoho tváří **14:00** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2018 [L] **16:10** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků – malíř **17:00** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o hřivnách (Mt 25,14–30) [P] **17:35** Můj Bůh a Walter: Svátosti **17:55** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:00** Noeland (43. díl) **18:30** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:05** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **19:15** Česká věda **19:30** Exit 316 MISE: Lepší prý to nebude [P] **20:00** Poveda **22:05** V souvislostech **22:30** Missio magazín: Červen 2018 **23:30** Ars Vaticana (24. díl) **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

**Pondelok 18. 6. o 16:00 hod.: Katechéza
(Prosba o nové povolania)**

S prof. Františkom Trstenským.

**Utorok 19. 6. o 17:30 hod.: Doma je doma
(P18 tesne pred...)**

Do Národného stretnutia mládeže P18 ostáva len zopár dní... P18 má za sebou mohutnú podporu a silnú duchovnú prípravu s názvom Odvážny rok. K čomu nás odvaha privedie a na čo sa môžeme účastníci P18, ale aj diváci Televízie Lux tešiť, to prezradia hostia Paliho Danka.

**Streda 20. 6. o 17:00 hod.: EkoKlbo
(O živom a neživom)**

Zem je náš spoločný domov. Dokážeme sa správať tak, aby na nej mali miesto aj ostatní – ľudia, zvieratá i rastliny, alebo všetko a vždy prispôbujeme iba seba?

**Štvrtok 21. 6. o 22:40 hod.:
Vaticano**

Spravodajsko-publicistická relácia o danií nielen vo Vatikáne. Mapa je aktualita zo života Cirkvi a prostredníctvom reportáží a roz-

hovorov prináša zaujímavý pohľad na udalosti zo sveta kresťanstva za hranicami všedných dní.

**Piatok 22. 6. o 17:30 hod.: Misia Kuba
(dokument)**

Dokument o dvoch slovenských verbistoch žijúcich a pôsobiacich na Kube, ktorý vás vtiahne do reálnych situácií každodenného života. Bohatstvo karibského ostrova driemajúce v neraz apatickom a bezvýhodovom postavení ľudí zažívajúcich budovanie nefungujúceho socialistického sna vynikne vďaka nádeji prameniacej z Kristovho posolstva. Dokument o realite, ťažkom živote pripomínajúci sedemdesiate roky na Slovensku, ale aj o možnostiach a nádeji v lepších zajtrajšok.

**Sobota 23. 6. o 10:00 hod.:
Gréckokatolícka kňazská vysviacka z Ľutiny**

Priamy prenos svätej omše spojenej s kňazskou vysviackou z Ľutiny.

**Nedeľa 24. 6. o 16:40 hod.:
Šalamún 1 / Biblia (film)**

Filmová epopėja približuje životné osudy múdreho kráľa Šalamúna, syna Dávidovho, ktorý dovedol Izrael k vrcholu prosperity a k veľkému ohlasu. Tvorcovia kladú dôraz na sprostredkovanie mravného posolstva uponáhľanému človeku.

Liturgická čtení

**Nedeľa 17. 6. – 11. nedeľa
v mezidobí**

1. čt.: Ez 17,22–24
Ž 92(91),2–3.13–14.15–16
Odp.: 2a (*Dobré je chváliť Hospodina.*)
2. čt.: 2 Kor 5,6–10
Ev.: Mk 4,26–34

Pondělí 18. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,1–16
Ž 5,2–3.5–6.7
Odp.: 2b (*Hospodine, všimni si mého nářku!*)
Ev.: Mt 5,38–42

**Úterý 19. 6. – nezávazná památka
sv. Jana Nepomuckého Neumanna
nebo sv. Romualda
(v českobudějovické diecézi:
památka sv. Jana Nepomuckého
Neumanna)**

1. čt.: 1 Král 21,17–29
Ž 51(50),3–4.5–6a.11+16
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhrěšili.*)
Ev.: Mt 5,43–48

Středa 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 2,1.6–14
Ž 31(30),20.21.24
Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
Ev.: Mt 6,1–6.16–18

**Čtvrtek 21. 6. – památka sv. Aloise
Gonzagy**

1. čt.: Sir 48,1–15 (řec. 1–14)
Ž 97(96),1–2.3–4.5–6.7
Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
Ev.: Mt 6,7–15

**Pátek 22. 6. – nezávazná památka
sv. Paulína Nolánského nebo
sv. Jana Fishera a Tomáše Mora**

1. čt.: 2 Král 11,1–4.9–18.20
Ž 132(131),11.12.13–14.17–18
Odp.: 13 (*Hospodin si vyvolil Sión za své sídlo.*)
Ev.: Mt 6,19–23

**Sobota 23. 6. – nezávazná sobotní
památka Panny Marie**

1. čt.: 2 Kron 24,17–25
Ž 89(88),4–5.29–30.31–32.33–34
Odp.: 29a (*Navěky mu zachováš svou milost.*)
Ev.: Mt 6,24–34

večer:

1. čt.: Jer 1,4–10
Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17
Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)
2. čt.: 1 Petr 1,8–12
Ev.: Lk 1,5–17

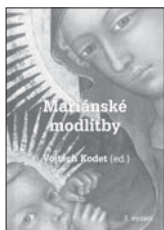
BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. ČERVNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 6.		PO 18. 6.		ÚT 19. 6.		ST 20. 6.		ČT 21. 6.		PÁ 22. 6.		SO 23. 6.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1754	1975	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1755	1975	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1756	1977	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	700	790	1049	1169	1276	1564	1080	1202	1757	1977	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1757	1977	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	700	790	1050	1170	1276	1564	1080	1202	1392	1565	1393	1566	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	700	790	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 16. 6.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1760	1981	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1763	1983	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	699	789	700	790	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1764	1984	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1764	1984	1121	1246
Záv. modlitba	700	790	700	790	1060	1181	1276	1564	1090	1213	1392	1565	1393	1566
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

ŽIVOT MODLITBY

MARIÁNSKÉ MODLITBY
Uspořádal P. Vojtěch Kodet O.Carm.
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Kniha je velmi pestrá sbírkou mariánských modliteb. První část obsahuje nejznámější mariánské modlitby, antifony a hymny (česky a latinsky), druhá část mariánské modlitby k různým příležitostem, třetí část růžence, litanie a pobožnosti. Ve čtvrté části jsou předloženy mariánské modlitby světců a přátel Božích, v poslední páté části pak najdeme liturgické modlitby a hymny křesťanského Východu. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé, rozšířené vydání
Váz., A6, 320 stran, 229 Kč

zí současně v sedmi evropských zemích, proto byl zvolen univerzální římský kalendář, který se v některých případech může lišit od kalendářů národních. Kniha je vhodná především pro děti a jejich rodiče.

Doron • Váz., 210x270 mm, křídový papír, 144 stran, 329 Kč

FRANTIŠEK Z ASSISI
G. K. Chesterton • Z angličtiny přeložila Zora Freiová • Redakce Eva Fuchsová
Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Prorockou esej o svatém Františkovi napsal G. K. Chesterton roku 1923. Zdá se, že promlouvá k dnešnímu čtenáři a k mentalitě doby snad ještě aktuálněji než tenkrát.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 128 stran, 199 Kč

SVĚTCI A OSOBNOSTI V DĚJINÁCH SPÁSY

VELKÁ KNIHA O SVATÝCH
ANEB PO KOM SE JMENUJEME
Vera Schaubert - Michael Schindler
Ilustrace Martina Špinková

Životní příběhy více než sta slavných osobností, kterých si lidé v celé Evropě po staletí váží a jejichž jména užívají. Osudy světců, praotců, proroků i andělů ožívají před čtenáři díky poutavému vyprávění V. Schaubertové a M. Schindlera, kteří napsali mimo jiné i encyklopedii *Rok se svatými*. Ilustrace M. Špinkové zobrazují tyto osobnosti v jejich typických situacích a srozumitelným způsobem přibližují dobu, v níž tito lidé žili. Text doplňují bohaté rejstříky dalších jmen a světců. Kniha vychá-

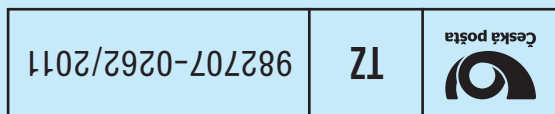
BRATR DOMINIK
Text a ilustrace Oldřich Selucký
Odborně lektoroval Hynek Krátký
Redakce Stanislav Předota • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Už čtvrtým rokem probíhá v jihofrancouzském kraji rytířů a trubadúrů křížová výprava proti albígenským. Pan Bertrand z Boncor je zraněn v rozhodující bitvě u Muretu. Jeho syn Jan vede tou dobou v Paříži veselý studentský život. Rychle se musí vrátit domů a bránit rodný hrad. V boji proti katarské sektě však platí jen udatnost ducha – a tou vyniká jediný rytíř: bratr Dominik. Vhodné pro děti od 9 let.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., A5, 400 stran, 399 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolku. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídní v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.